

‘Ja, ging het goed?’ vroeg Naomi. ‘Is je contract verlengd? Waarom die dozen?’

Max bleef stilstaan met een paar boeken in zijn hand, halverwege bureau en verhuisdoos. Hij keek haar aan: ‘Nee, mijn CS-contract is niet verlengd.’

‘Waarom zeg je dan dat het gesprek goed ging?’ vroeg Naomi. Als een van de meest getalenteerde callcenter medewerkers had Max in het afgelopen jaar veel met het tengere grietje te maken gehad en ze waren erg op elkaar gesteld geraakt. Vooral toen halverwege het jaar Naomi’s tante, bij wie ze in haar jeugd had gewoond, plotseling ernstig ziek was geworden en korte tijd later overleed, had Max veel met haar gepraat. Hij was zelfs met haar mee geweest naar de begrafenis. Haar oom was tijdens de koffie-met-cake nog even naar hem toegekomen om te zeggen dat hij het zo bijzonder vond dat Max als teammanager aanwezig was om Naomi te steunen.

Maar op dit moment speelde dat allemaal niet meer. Het ging nu om de lessen van Tom.

‘Ik word overgeplaatst naar Special Operations,’ zei hij.

Er viel een stilte. Naomi zei op vragende toon, met haar hoofd schuin: ‘Dat is de businessunit van meneer Polonium zelf...’

‘Dat klopt.’

‘Wat ga je daar dan doen?’

‘Dat weet ik nog niet precies. Ik denk assistent manager.’ Dat was niet waar, hij wist het wel. Maar om commentaar te vermijden wilde hij zijn uitleg vaag houden.

Eddie liet zich achterover op Max’ stoel ploffen. ‘Ik weet niet of ik blij voor je moet zijn. Ik bedoel, volgens mij is dit *career-wise* beter dan een MDP-deelname, dus ik ben wel een beetje jaloers, maar jézus man ... assistent van de Truly Obnoxious Man... dichter bij de hel kun je niet komen, kerel.’

Zoals het wel vaker gaat wanneer je recent een keuze hebt gemaakt waarvan de gevolgen nog niet tot je hoofd en je hart zijn doorgedrongen, voelde Max ineens de behoefte om zijn keuze te verdedigen.

‘In het echt valt hij best mee hoor,’ zei hij. ‘En ik heb geen keuze. Als ik niet meedoe, sta ik op straat. Wanneer het me niet bevalt, kan ik altijd nog opstappen.’

‘Dat is zo. Nee heb je, ja kun je krijgen,’ zei Eddie. ‘En ergens begrijp ik het wel. Meneer Polonium heeft ongelooflijk veel ervaring. Als je ziet hoe goed het met het bedrijf gaat dan zal hij heus wel iets goed doen. Het lijkt mij fascinerend om van dichtbij te zien hoe dat werkt. Zelfs al is het een eikel.’

Max knikte, blij dat Eddie hem bijviel, waardoor hij niet zelf hoefde te zeggen dat hij “Toms stagiair” werd. ‘Ik heb vanmorgen al een tijd met hem zitten praten. Het wordt echt een ontzettend leerzame tijd.’ Hij meende het. Je hoeft iemand niet per se sympathiek te vinden om open te staan voor zijn kennis en ervaring. Nu hij erover nadacht: veel te veel mensen lieten zich

leiden door zoiets oppervlakkigs als sympathie.

‘Bovendien,’ zei Eddie, ‘als je zijn assistent-manager wordt, betekent dat nog niet dat je op hem gaat lijken. Je kunt gewoon het vak van hem afkijken.’

Naomi deed een stap naar hem toe en legde een hand op zijn wang. Ze keek hem aan met een mengsel van angst en zorg. ‘Let je wel een beetje op jezelf? Meneer Polonium kan juist van jou wat leren, Max. Ik maak me een beetje zorgen dat je zult veranderen...’

Ineens realiseerde hij zich dat dit gesprek hem dichterbij zijn keuze had gebracht. Hij kon inderdaad verschrikkelijk veel van Tom Polonium leren en hij zou zelf wel bepalen welke lessen hij wel en niet zou overnemen.

Hij sloeg haar hand weg. ‘Hou op, Naomi. Dat soort flauwekul doe je maar bij iemand anders.’

Naomi trok haar hand terug en staaarde hem geschrokken aan: ‘Ja, maar...’

‘Ik houd de dingen liever zakelijk,’ zei Max.

Naomi opende haar mond, leek iets te willen zeggen, maar er verschenen ineens tranen in haar donkere ogen. Ze veegde haar lange zwarte haar uit haar gezicht en haalde haar neus op. Toen draaide zich om en liep de kamer uit. Hij hoorde verderop een deur slaan.

‘Ik zou maar even achter haar aan gaan,’ zei Eddie. ‘Ze gaat regelrecht naar Jim.’

‘Waarom zou ik?’ vroeg Max en ging verder de spullen van zijn bureau in de verhuisdoos te leggen. ‘Ze gedroeg zich toch onzakelijk? Zag je wat ze deed?’

‘Ik denk dat ze om je geeft.’

‘Onzin.’ Dit laatste zei Max vooral om zijn gedrag te legitimeren. Natuurlijk wist hij dat Naomi om hem gaf. Mijn god, wat was het moeilijk om nieuw gedrag aan te leren en niet meteen alles kapot te maken.

‘Je hebt twee jaar intensief samengewerkt. Ze waardeert je en ze zal je missen.’

‘Dat zal wel meevallen. We moeten onze relaties zakelijk houden.’

‘Kom op, zeg. Doe niet zo harteloos!’

Het is niet harteloos bedoeld, wilde Max zeggen, ik wil alleen een goede leerling zijn.

Hij wilde ontsnappen aan deze lastige situatie en aan zijn eigen tegenstrijdige gevoelens. ‘En nu moet ik opschieten, ik moet naar mijn volgende afspraak.’

‘O?’ zei Eddie. ‘Gaat meneer nu ineens belangrijk doen? Wraaknemen op die stumpers die door mogen met hun MDP?’

‘Ik doe niet belangrijk,’ zei Max. ‘Ik heb het gewoon druk.’

‘Nee, ik snap al wat meneer wil zeggen,’ gromde Eddie. ‘Meneer *doet* niet belangrijk, hij *is* het.’

Nee, wilde hij schreeuwen, dat is het niet. Maar hij kon ook niet onder

woorden brengen wat het dan wel was. Dus zei hij niets, pakte zijn doos in en liep weg.

Bij de deur liep hij Michael tegen het lijf. Bijna bleef hij staan om te vertellen wat hij vanochtend in de directievergadering had gehoord, maar hij bedacht zich en liep door.

Geen vriendschap, het lukte al aardig. Als hij nog een paar dagen zo doorging, hield hij inderdaad niemand over, bedacht Max. En meteen sloeg de twijfel weer toe.

“Verder zonder vrienden”

Ruim voor de afgesproken tijd was Max bij Special Operations aangekomen. Het leek hem te vroeg om zijn auto te parkeren op een directieparkeerplaats, zijn huidige vervoermiddel zou daar te veel aandacht trekken: een stokoude Volvo 940 Polar Estate, zo'n benzineslurpend bakbeest uit 1990 dat met z'n vierwielaandrijving, overlevingskit en standkachel voorbereid is op poolexpedities, maar in de praktijk wordt gekocht door brave huisvaders die nooit noordelijker komen dan Stadskanaal.

Hij was veel te vroeg. Hij ging naar binnen en zag op het bordje in de lift dat zich op de vijftiende verdieping een kantine bevond. Hij besloot de tijd te doden met een lunch. Helemaal alleen, in dit gebouw kende hij nog niemand. De kantine bleek de hele verdieping in beslag te nemen. Direct naast de lift begon een lange roestvrijstalen toonbank, waarboven broodjes en beleg uitgesteld waren. Vervolgens een paar meter met vette snacks, stukken pizza, hamburgers en kroketten. Max pakte een dienblad en een bord en schoof aan in de lange rij mensen waarvan hij nog niemand kende. Nadat hij vier boterhammen en een kartonnetje melk had gepakt, stond hij zo lang gedachteloos bij het schap met beleg, dat degene naast hem met zijn dienblad tegen het zijne begon te tikken. Snel pakte hij iets willekeurigs en schoof door naar de kassa.

Aan een tafel in de hoek van de kantine zag hij Marc en Yves zitten, verwickeld in een geanimeerd gesprek. Even twijfelde hij of hij erbij zou aanschuiven, maar hij kon nog niet zo goed bedenken hoe hij zich in lunchtijd moest gedragen. Hij kon zich nog niet goed voorstellen hoe hij een lunchgesprek over koetjes en kalfjes en de sportwedstrijden van het weekend moest voeren op basis van het uitgangspunt *Geen Vriendschap*. Andere instructies had hij nog niet gehad en hij wilde koste wat 't kost ervoor zorgen

dat hij alles meteen de eerste keer goed zou doen.

Zodoende at hij alleen, aan de kleinste tafel die hij kon vinden, ergens in een hoek. De herrie van het bestek, de borden en de luidruchtig schreeuwende collega's bezorgden hem een eenzaam gevoel. 'Het is eenzaam aan de top,' zei hij bij wijze van grap tegen zichzelf, maar hij kon er niet om lachen. Zijn vier boterhammen werkte hij zo snel naar binnen dat er net zo goed schoensmeer op had kunnen zitten; hij zou het niet geproefd hebben.

Daarna haalde hij de verhuisdoos uit de Volvo en ging hij naar de zeventiende verdieping. Toen hij uit de lift stapte kwam hij in een grote kantoortuin, het grootste deel van de werkplekken was niet bezet. De plekken die wel werden gebruikt, waren op dit moment in de steek gelaten. Lunchpauze.

Er was weinig twijfel mogelijk welke werkplek voor Max bestemd was. Niet alleen was er precies onder Toms kantoor een leegstaande kamer, ook het bordje "T.J. Polonium" zat nog op de deur. Een kamer voor hemzelf alleen, dat was voor het eerst in zijn carrière. Een kamer op de hoek, dit was nou wat ze in Engeland 'The Corner Office' noemden. Grote ramen aan twee kanten, een vloerooppervlak van bijna honderd vierkante meter, bedekt met een zachter tapijt dan de rest van de verdieping. Het kantoor was nog groter dan de grote vergaderzaal bij Customer Services. Er stond zo'n zelfde bureau als Tom had, met een verlengstuk waar acht stoelen omheen stonden. De kamer was echter groot genoeg om aan nog een vergadertafel plaats te bieden, eentje met maar liefst twaalf stoelen. Tegen de muur stond een enorm zwart essenhouten wandmeubel. Leeg, dat wel. Op één ding na. Hij liep erheen om te kijken wat Tom precies in de kast had achtergelaten. Het zwartmarmeren beeldje leek in eerste instantie op een verkleinde versie van een beeldhouwwerk van zijn vader. De vorm deed in de verte denken aan een mens, maar net als bij de wanstaltige gedachten die zijn vader tevergeefs aan de man probeerde te brengen, deugde er niets van de verhoudingen.

'Goedemiddag, kan ik u misschien ergens mee helpen?' hoorde hij achter zich. Hij draaide zich om. Bij de deur stond een man van een jaar of veertig, iets ouder dan Max, in een keurig onopvallend kostuum, met keurige onopvallende schoenen en een keurig onopvallend kapsel. De man stond enigszins gebogen, alsof hij zich schaamde voor zijn één meter negentig en zich wilde voordoen als één meter tachtig. Hij lachte verlegen.

Max' natuurlijke neiging was om de man met een brede glimlach en een uitgestoken hand tegemoet te treden, maar hij dacht op tijd aan de instructies van Tom en onderdrukte de glimlach. 'Nee. Ik heb het al gevonden.' Hij stak zijn hand uit, maar pakte met zijn andere hand alvast de deur en deed hem een paar centimeter dicht. De man schudde Max' hand, deed een klein stapje achteruit en zei: 'Daniël van IJsselstein. Ik werk hier. Ik ... eh ... ik ben technisch architect.'